

ÎNCHEIERE

28 septembrie 2016

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție

în componență:

Președintele completului, judecătorul
Judecătorii

Iulia Sîrcu
Iurie Bejenaru
Mariana Pitic

examinînd, fără înștiințarea participanților la proces, chestiunea privind admisibilitatea recursului declarat de către Cebîrciu Oleg și Cebîrciu Luminița,

în pricina civilă la cererea de chemare în judecată a lui Cebîrciu Oleg și Cebîrciu Luminița împotriva Întreprinderii de Stat „Întreprinderea de Reparare și Exploatare Auto” cu privire la recunoașterea dreptului la spațiu locativ,

împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 29 martie 2016, prin care a fost respins apelul declarat de către Cebîrciu Oleg și Cebîrciu Luminița și menținută hotărîrea Judecătoriei Centru mun. Chișinău din 28 decembrie 2015,

c o n s t a ț ă

La 13 iunie 2014, Cebîrciu Oleg și Cebîrciu Luminița au depus cerere de chemare în judecată împotriva ÎS „Întreprinderea de Reparare și Exploatare Auto” cu privire la recunoașterea dreptului la spațiu locativ,

În motivarea acțiunii reclamanții au indicat că în anul 1998, Cebîrciu Oleg, activînd în calitate de plutonier în Colegiul de poliție al MAI, nu era asigurat cu spațiu locativ și întrunea atît condițiile necesare pentru îmbunătățirea condițiilor de trai prevăzute de art. 30 al Codului cu privire la locuințe, cît și condițiile prevăzute la art. 35 al Legii cu privire la poliție, în redacția de pînă la 18 decembrie 2009, astfel la demersul conducerii angajatorului - Colegiului de poliție, adresat Combinatului didactic prin cursuri nr. 7 al Ministerului Agriculturii și Industriei Alimentare, i-a fost oferit spațiu locativ în căminul de pe strada Puhoi 54 or. Codru, odăile nr. 310 și 312.

Declară reclamanții că pînă în prezent sunt angajați ai Ministerului Afacerilor Interne și de aproximativ 16 ani, locuiesc în spațiul locativ acordat achitînd plata pentru chirie și servicii comunale.

Indică reclamanții Cebîrciu Oleg și Cebîrciu Luminița că pînă în anul 2002 administrația căminului nu încheiea contracte de închiriere, dar înainta lunar reclamanților spre plată bonuri pentru plata chiriei și pentru plata serviciilor comunale pe care aceștia le achitau cu regularitate, însă prin Hotărîrea Guvernului nr. 1271 din 27 septembrie 2002, toți agenții economici deținători de cămine au fost obligați să încheie contracte bilaterale cu toți chiriașii. Prin urmare începînd cu anul 2003, administrația Combinatului didactic prin cursuri nr. 7 a Ministerului Agriculturii și

Industriei Alimentare a încheiat cu reclamantul Cebîrciu Oleg contract de închiriere a încăperilor de locuit nr. 310, 312 pe un termen de 1 an cu reînnoirea acestuia în fiecare an.

Consideră că reieșind din prevederile art. 53 al Codului cu privire la locuințe nr. 2718 din 03.06.1983 și contractul de închiriere încheiat în 2003, se prezumă că locatorul dispunea de ordin de repartitie al odăilor nr. 310 și 312 și alte documente care confirmă repartizarea spațiului locativ reclamanților.

Menționează că în anul 2010 gestionarul căminului, Combinatul didactic prin cursuri nr. 7 s-a reorganizat prin absorbție în ÎS „Întreprinderea de reparare și exploatare auto”, iar statutul căminului din str. Puhoi 54 or. Codru în care locuiau reclamanții a fost schimbat în bloc locativ, fapt confirmat prin extrasul din registrul bunurilor imobile.

Declară reclamanții că noul gestionar al căminului ÎS „Întreprinderea de reparare și exploatare auto” a declarat că nu i-au fost transmise de către predecesorul său – Căminul didactic prin cursuri nr. 7 careva documente privind repartizarea spațiului locativ în căminul nominalizat din str. Puhoi 54 or. Codru mun. Chișinău.

Indică recurenții că s-au adresat la MAI (angajatorul) să le elibereze copiile actelor în baza cărora administrația Colegiului de Poliție a convenit cu Ministerul Agriculturii să asigure colaboratorilor spațiu locativ în căminul de pe str. Puhoi nr. 54, însă MAI i-a informat verbal că actele din anul 1997-1998 nu se mai păstrează, fiind distruse în legătură cu expirarea termenului.

Ulterior, reclamanții s-au adresat la MAI solicitând să li se elibereze copia demersului MAI privind instalarea în fostul cămin din str. Puhoi 54, or. Codru.

Prin răspunsul din 20 martie 2014 MAI a informat că în conformitate cu ordinul MAI nr. 253 din 30 iunie 2003 dosarul a fost nimicit în legătură cu termenul de prescripție.

Totodată MAI a înaintat un demers Ministerului Agriculturii și Industriei Alimentare prin care a indicat că reclamanții locuiesc în căminul nominalizat începând cu anul 1998, și că MAI nu dispune de spații locative și nu are posibilitate de a îmbunătăți condițiile de trai, solicitând înregistrarea pe numele lui Cebîrciu Oleg și Cebîrciu Luminița odăilor nr. 310 și 312 din str. Puhoi 54, or. Codru.

Susține că, ÎS „Întreprinderea de reparare și exploatare auto” a prelungit contractul de închiriere a încăperii de locuit pe anii 2012-2013 și 2013-2014.

Indică reclamanții că dat fiind faptul că au locuit 16 ani în aceste odăi, la 26 martie 2014 s-au adresat administrației spațiului locativ să le elibereze actele necesare pentru privatizarea spațiului locativ, însă aceasta le-a refuzat.

Solicită reclamanții Cebîrciu Oleg și Cebîrciu Luminița recunoașterea dreptului de folosință asupra spațiului locativ în odăile nr. 310 și 312 din str. Puhoi 54, or. Codru, obligarea pîrîtului la eliberarea documentelor necesare pentru privatizarea apartamentului dat și compensarea cheltuielilor de judecată.

Prin hotărîrea Judecătoriei Centru mun. Chișinău din 28 decembrie 2015, acțiunea a fost respinsă ca neîntemeiată.

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 29 martie 2016, a fost respins apelul declarat de către Cebîrciu Oleg și Cebîrciu Luminița și menținută hotărîrea Judecătoriei Centru mun. Chișinău din 28 decembrie 2015.

Atât prima instanță, cât și instanța de apel analizînd circumstanțele de fapt și de drept ale cauzei au constatat că între părți a existat doar un raport civil de locațiune a spațiului locativ, reclamanții nu au dispus de un bon de repartitie în acest spațiu locativ

și nici nu au fost în raporturi de muncă cu ÎS „Întreprinderea de reparare și exploatare auto” / ÎS „Combinatul de instruire prin Cursuri nr. 7”, astfel raporturile juridice create între părți nu cad sub incidența prevederilor Legii privatizării fondului de locuințe nr. 1234 din 10 martie 1993.

La 08 iunie 2016, Cebîrciu Oleg și Cebîrciu Luminița au declarat recurs împotriva deciziei instanței de apel, cerînd admiterea acestuia, casarea deciziei Curții de Apel Chișinău din 29 martie 2016 și hotărîrii Judecătorei Centru mun. Chișinău din 28 decembrie 2015 cu emiterea unei noi hotărîri de admitere a acțiunii.

În susținerea recursului Cebîrciu Oleg și Cebîrciu Luminița au invocat ilegalitatea și netemeinicia hotărîrilor instanțelor de judecată ierarhic inferioare.

Astfel recurenții au indicat că, instanțele ierarhic inferioare au aplicat legea care nu trebuia să fie aplicată și anume art. 875, 903 Cod Civil stabilind greșit natura raportului juridic litigios în lipsa bonului de repartiție doar în temeiul unor contracte de locațiune încheiate între părți.

De asemenea consideră reclamanții că instanțele de judecată n-au aplicat legea care trebuia să fie aplicată și anume pct. 2 al Hotărîrii Guvernului nr. 1271 din 27 septembrie 2002 și art. 10 al Legii privatizării fondului de locuinței care reglementează oferirea chirieșilor din cămine posibilitatea de a privatiza încăperile ocupate.

În conformitate cu art. 434 alin. (1) CPC, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărîrii sau a deciziei integrale.

Materialele dosarului atestă că copia deciziei Curții de Apel Chișinău din 29 martie 2016 a fost expediată părților la 30 martie 2016 (f.d. 161) însă lipsesc date cînd a fost recepționată de către recurenții-apelanți.

În circumstanțele relevate, recursul declarat de către Cebîrciu Oleg și Cebîrciu Luminița se consideră a fi depus în termenul prevăzut de lege.

La 29 iunie 2016, în adresa intimatei ÎS „Întreprinderea de Reparare și Exploatare Auto” a fost expediată copia recursului declarat de către Cebîrciu Oleg și Cebîrciu Luminița cu înștiințarea despre necesitatea depunerii referinței.

La 23 septembrie 2016, Ministerul Agriculturii și Industriei Alimentare în calitate de succesori în drept al ÎS „Întreprinderea de Reparare și Exploatare Auto”, a depus referință, solicitînd respingerea recursului, cu menținerea deciziei Curții de Apel Chișinău din 29 martie 2016 și hotărîrii Judecătorei Centru mun. Chișinău din 28 decembrie 2016, pe care le consideră legale și întemeiate.

Examinînd temeiurile recursului în raport cu materialele pricinii civile și obiecțiile din referință, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul declarat de către Cebîrciu Oleg și Cebîrciu Luminița este inadmisibil, din următoarele considerente.

În conformitate cu art. 433 lit. a) CPC, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. alin. (2), (3) și (4).

Conform prevederilor art. 432 alin. alin. (2), (3) și (4) CPC, se consideră că normele de drept material au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care instanța judecătorească:

- a) nu a aplicat legea care trebuia să fie aplicată;
- b) a aplicat o lege care nu trebuia să fie aplicată;
- c) a interpretat în mod eronat legea;
- d) a aplicat în mod eronat analogia legii sau analogia dreptului.

Se consideră că normele de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care:

a) pricina a fost judecată de un judecător care nu avea dreptul să participe la judecarea ei;

b) pricina a fost judecată în absența unui participant la proces căruia nu i s-a comunicat locul, data și ora ședinței de judecată;

c) în judecarea pricinii au fost încălcate regulile privind limba de desfășurare a procesului;

d) instanța a soluționat problema drepturilor unor persoane care nu au fost implicate în proces;

e) în dosar lipsește procesul-verbal al ședinței de judecată;

f) hotărîrea a fost pronunțată cu încălcarea competenței jurisdicționale.

Săvîrșirea altor încălcări decît cele indicate la alin. (3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a pricinii sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul declarat de către Cebîrciu Oleg și Cebîrciu Luminița nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) CPC.

Or, argumentele invocate în recurs se referă la dezacordul recurentului cu soluția pronunțată de către instanțele de judecată ierarhic inferioare și nu relevă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau de drept procedural, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurate și urmează a fi respinse.

Nu poate fi reținut argumentul recurenților Cebîrciu Oleg și Cebîrciu Luminița că instanțele ierarhic inferioare au aplicat legea care nu trebuia să fie aplicată și anume art. 875, 903 Cod Civil stabilind greșit raportul juridic litigios în temeiul unor contracte de locațiune încheiate între părți, întrucît între gestionarul căminului și recurenți au existat doar relații de locațiune, așa cum recunosc aceștia la depunerea acțiunii, achitînd chiria și plățile comunale mai întîi în baza unui contract de locațiune încheiat verbal și din 2002 în scris.

Referitor la argumentul recurenților precum că inexistența bonului de repartiție nu constituie temei de respingere a pretenției de recunoaștere a dreptului de folosință asupra spațiului locativ, este irelevant, deoarece administrația de gestionare a căminului din str. Puhoi 54, or. Codru mun. Chișinău nu avea nici un temei legal de a elibera ordin de repartiție lui Cebîrciu Oleg și Cebîrciu Luminița, întrucît nu se aflau în raporturi de muncă, recurenții fiind angajați ai MAI și nu ai Ministerului Agriculturii și Industriei Alimentare și fiind instalați în cămin în baza demersului Colegiului de Poliție al MAI adresat Ministerului Agriculturii și Industriei Alimentare care nu poate constitui drept temei pentru acordarea ordinului de repartiție.

Potrivit art. 108 Codului cu privire la locuințe Nr. 2718 din 03.06.1983, în vigoare la acel moment, hotărîrea cu privire la acordarea locuinței de serviciu se adoptă de către administrația întreprinderii, instituției, organizației, [...], în administrarea cărora se află locuințele de serviciu. În conformitate cu hotărîrea adoptată locuința de serviciu se acordă pentru folosință pe baza unui ordin de repartiție special, eliberat de comitetul executiv al Sovietului raional, orașenesc, raional din oraș de deputați ai norodului.

Nu poate fi reținut nici argumentul recurentului referitor neaplicarea legii care trebuie să fie aplicată deoarece Hotărârii Guvernului nr. 1271 din 27 septembrie 2002 este abrogată prin Hotărârea Guvernului cu privire la modificarea și abrogarea unor hotărâri ale Guvernului nr. 36 din 01.02.16, iar art. 10 al Legii privatizării fondului de locuințe prevede posibilitatea privatizării unei singure locuințe, însă numai în cazul întrunirii condițiilor legale de privatizare, condiții ce nu sunt cumulate de recurenți.

Alte argumente invocate în recursul declarat nu au relevanță, deoarece nu denotă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau de drept procedural, respectiv nu constituie temei pentru casarea deciziei recurate și urmează a fi respinse.

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție accentuează că recursul exercitat conform Secțiunii a II-a din CPC are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și de drept procedural, verificându-se exclusiv legalitatea deciziei adoptate, dar și nu temeinicia în fapt a acesteia.

Distinct de cele relatate, se reiterează că conform jurisprudenței degajate de Curtea Europeană a Drepturilor Omului, recursurile trebuie să fie efective, adică să dispună de puterea de a îndrepta în mod direct starea de lucruri (speța Purcell c. Irlandei, decizia cu privire la admisibilitate din 16 aprilie 1991), însă motivele recursului invocate în speță sunt similare celor indicate în procesul judecării pricinii, asupra cărora instanțele de judecată ierarhic inferioare s-au pronunțat deja în modul corespunzător

Astfel, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a considera recursul declarat de către Cebîrciu Oleg și Cebîrciu Luminița ca inadmisibil.

În conformitate cu prevederile art. art. 269-270, art. 431 alin. alin. (1) și (2), art. 433 lit. a) și art. 440, CPC, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție,

d i s p u n e:

Recursul declarat de către Cebîrciu Oleg și Cebîrciu Luminița se consideră inadmisibil.

Încheierea este irevocabilă din momentul emiterii.

Președintele completului, judecătorul

Iulia Sîrcu

Judecătorii

Iurie Bejenaru

Mariana Pitic